

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget og dets Overgang til tredje Behandling
vedtojes uden Afstemning.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at det er min Hensigt at sætte Lovforslaget til tredje Behandling ved et nyt Møde senere i Dag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende Konvention mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om Arv og Dødsboskifte.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 155).

Formanden: Sammen med denne Sag behandles den følgende paa Dagsordenen opførte Sag, nemlig:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916. (Twistigheder under Skifte og Konkurs).

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 157).

Lovforslagene sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Zahle): Jeg skal have den Ære til det høje Ting at anbefale Forslag til Lov angaaende Konvention mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om Arv og Dødsboskifte samt et Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 angaaende Twistigheder under Skifte og Konkurs. Disse to Forslag hører nøje sammen, og den højtærede Formand tillader, at jeg omtaler dem under eet.

Den nu afsluttede Konvention om Arv og Dødsboskifte er den sidste af de fællesnordiske Aftaler, hvis Tilblivelse skyldes Samarbejdet mellem de nordiske Familieretskommissioner, der nu har afsluttet deres Virksomhed. Konventionen slutter sig til de tidligere gennemførte Konventioner af international-privatretlig Karakter om Ægteskab, Værgemaal og Adoption, om Indrivelse af Underholdsbidrag, om Aner-

kendelse og Fuldbyrdelse af Domme samt om Konkurs.

Ved Gennemførelsen af det foreliggende Forslag vil der være tilvejebragt en ensartet fællesnordisk Ordning af en Række materielle Retsforhold henhørende til, hvad man kalder „Personalstatuttet“, en Ordning, som omfatter de vigtigste Omraader for Bestræbelserne for at gennemføre internationale Retskonventioner.

I særlig Grad slutter det foreliggende Forslag sig til de allerede gennemførte Regler om Konkurs, idet Dødsboskiftet baade har Lighed og Berøring med Konkurs; begge angaar de Opgørelsen af et formueretligt Bo mellem Interessenterne, og man trænger i begge Tilfælde paa ensartet Maade til en enkelt samlet Behandling, hvor Boets Ejendele end maatte befinde sig, naar Skifte skal ske. Dermed opfyldes ogsaa den i Konkurskonventionens Artikel 11 fastsatte Betingelse for, at denne Konvention kan komme til Anvendelse paa Konkurs i Dødsboer.

Det stærke Samkvem mellem de nordiske Stater og den gensidige Tillid til disses Retsregler og Retspleje gør det særlig ønskeligt og tillige ubetænkeligt, at en nordisk Dødsbokonvention afsluttes. Trangen hertil er stor, da der i de 5 Lande, navnlig mellem de vestlige og østlige, raader store Forskelligheder i Reglerne om Arv, uskiftet Bo og selve Skiftet. Men hertil kommer, at selv om alle 5 Stater allerede nu anerkendte det Princip, at et Dødsbo bør opgøres og behandles i det Land, hvor afdøde havde Bopæl, følger man forskellige Regler med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilket Lands Arvelovgivning der skal bestemme Arvedelingen. Danmark, Island og Norge anvender principielt kun sin egen Arvelovgivning, selv om afdøde var fremmed Statsborger, medens Finland og Sverige her følger Nationalitetsprincippet og anvender Arvelovgivningen i det Land, hvor afdøde var Statsborger. Spørgsmaalet har navnlig Betydning ved Afgørelsen af, hvem der er legale Arvinger efter afdøde, hvilken Virkning der skal tillægges et af afdøde oprettet Testamente eller en af ham med Døden for Øje truffen Disposition, hvorvidt den efterlevende Ægtefælle skal have Ret til at henseide i uskiftet Bo, samt med Hensyn til Arvingers Ansvar for afdødes Gæld.

Om Forholdet mellem alle 5 nordiske Lande gælder det, at man som Hovedregel har opnaaet Enighed om en Ordning, hvorefter man lader den afdødes Bopæl paa det Tidspunkt, da Skiftet skal ske, være